

5) Υφίσταται δικαστικώς επιδιώξιμη αξίωση του αιτούντος άσυλο να εξεταστεί ένα κράτος μέλος την ανάληψη της ευθύνης κατά το άρθρο 3, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού (ΕΚ) 343/2003 του Συμβουλίου και να τον ενημερώσει σχετικά με τους λόγους της απόφασής;

(¹) Κανονισμός (ΕΚ) 343/2003 του Συμβουλίου, της 18ης Φεβρουαρίου 2003, για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης άσυλου που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας (ΕΕ L 50, σ. 1).

(²) Κανονισμός (ΕΚ) 1560/2003 της Επιτροπής, της 2ας Σεπτεμβρίου 2003, για τα μέτρα εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 343/2003 του Συμβουλίου για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης άσυλου που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας (ΕΕ L 222, σ. 3).

Προσφυγή της 22ας Δεκεμβρίου 2011 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Βασιλείου της Ισπανίας

(Υπόθεση C-678/11)

(2012/C 73/35)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: W. Roels και F. Jimeno Fernández)

Καθού: Βασίλειο της Ισπανίας

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να διαπιστώσει ότι το Βασίλειο της Ισπανίας, καθόσον θέσπισε και διατήρησε σε ισχύ τις διατάξεις που περιλαμβάνονται στο άρθρο 46, στοιχείο c), του αναθεωρημένου κειμένου του νόμου για τη ρύθμιση των συνταξιοδοτικών ταμείων και προγραμμάτων, στο άρθρο 86 του βασιλικού νομοθετικού διατάγματος 6/2004, της 29ης Οκτωβρίου 2004, με το οποίο εγκρίνεται το αναθεωρημένο κείμενο του νόμου σχετικά με την οργάνωση και την εποπτεία της ιδιωτικής ασφάλισης, στο άρθρο 10 του βασιλικού νομοθετικού διατάγματος 5/2004, με το οποίο εγκρίνεται το αναθεωρημένο κείμενο του νόμου για τη φορολόγηση εισοδήματος κατοίκων αλλοδαπής, και στο άρθρο 47 του νόμου 58/2003, της 17ης Δεκεμβρίου 2003, περί γενικού φορολογικού κώδικα, κατά τα οποία τα αλλοδαπά συνταξιοδοτικά ταμεία που έχουν την έδρα τους σε άλλα κράτη μέλη και προσφέρουν υπηρεσίες επαγγελματικών συνταξιοδοτικών παροχών αλλά και οι ασφαλιστικές επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνται στην Ισπανία υπό καθεστώς ελεύθερης παροχής υπηρεσιών, μεταξύ άλλων, υποχρεούνται να διορίζουν φορολογικό εκπρόσωπο εγκατεστημένο στην Ισπανία, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 56 ΣΛΕΕ (πρώην άρθρο 49 ΣΕΚ) και από το άρθρο 36 της Συμφωνίας ΕΟΧ.

— να καταδικάσει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

1) Οι προαναφερθείσες διατάξεις της ισπανικής φορολογικής νομοθεσίας υποχρεώνουν τους υποκείμενους στον φόρο που είναι

κάτοικοι αλλοδαπής να διορίζουν φορολογικό εκπρόσωπο εγκατεστημένο στην Ισπανία. Συγκεκριμένα, η υποχρέωση αυτή επιβάλλεται στα αλλοδαπά συνταξιοδοτικά ταμεία που έχουν την έδρα τους σε άλλα κράτη μέλη και προσφέρουν υπηρεσίες επαγγελματικών συνταξιοδοτικών παροχών καθώς και στις ασφαλιστικές επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνται στην Ισπανία υπό καθεστώς ελεύθερης παροχής υπηρεσιών.

2) Η Επιτροπή θεωρεί ότι η κατά τα ανωτέρω υποχρέωση διορισμού φορολογικού εκπροσώπου εγκατεστημένου στην Ισπανία συνιστά εμπόδιο στην ελεύθερη παροχή των υπηρεσιών κατά το μέτρο που επιβάλλει πρόσθετο βάρος στα προαναφερθέντα νομικά και φυσικά πρόσωπα, τα οποία εξαναγκάζονται να χρησιμοποιήσουν τις υπηρεσίες του εν λόγω εκπροσώπου. Επιπλέον, η υποχρέωση αυτή συνιστά εμπόδιο στην ελεύθερη παροχή των υπηρεσιών για τα πρόσωπα που διαμένουν και τις επιχειρήσεις που έχουν την έδρα τους σε κράτη μέλη πλην της Ισπανίας και επιθυμούν να παρέχουν την υπηρεσία του φορολογικού εκπροσώπου σε νομικά ή φυσικά πρόσωπα δραστηριοποιούμενα στην Ισπανία.

3) Η επίμαχη κανονιστική ρύθμιση παραβιάζει το άρθρο 56 ΣΛΕΕ (πρώην 49 ΣΕΚ) και το άρθρο 36 της Συμφωνίας ΕΟΧ.

Αναίρεση που άσκησε στις 27 Δεκεμβρίου 2011 η Alliance One International κατά της απόφασης που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) στις 12 Οκτωβρίου 2011 στην υπόθεση T-41/05, Alliance One International κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής

(Υπόθεση C-679/11)

(2012/C 73/36)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Alliance One International, Inc. (πρώην Dimon, Inc.) (εκπρόσωποι: M. Odriozola, A. Vide)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα της ανααιρεσείουσας

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να ανατρέψει την απόφαση που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο στις 12 Οκτωβρίου 2011 επί της υποθέσεως T-41/05, στο μέτρο που η απόφαση αυτή απορρίπτει τους ισχυρισμούς περί πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως κατά την εφαρμογή των άρθρων 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003 (¹), περί ανεπαρκούς αιτιολογίας και περί παραβίασεως της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως όσον αφορά την εκτίμηση ότι η Alliance One International, Inc., πρώην Dimon, Inc., είχε εις ολόκληρον ευθύνη.

— να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής, της 20ής Οκτωβρίου 2004, στην υπόθεση COMP/C.38.238/B.2 — Ακατέργαστος καπνός — Ισπανία), στον βαθμό που αφορά την ανααιρεσείουσα, και να μειώσει αναλόγως το πρόστιμο που της επιβλήθηκε, και

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.